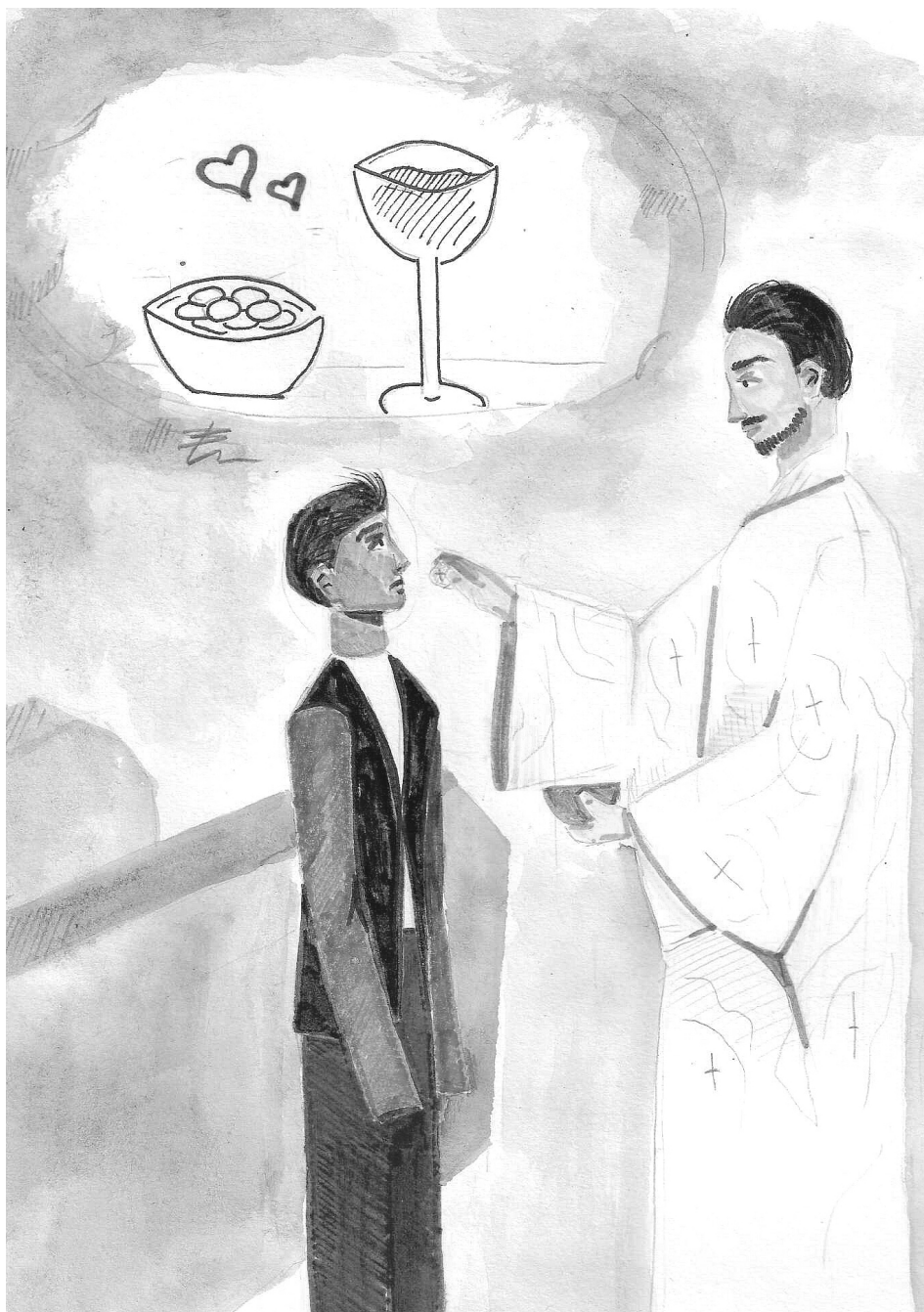

PETRKLÍČ

O apoštolské horlivosti Božího lidu

Milí bratři a sestry!

Papež František od 11. ledna tohoto roku při středečních audiencích pronáší katecheze o apoštolské horlivosti Božího lidu. Nazval je příhodně „Vášeň pro evangelizaci“, protože mu jde o to, aby nás povzbudil a dal nám podnět vydávat svědectví o Kristu s nadšením, slovy i skutky a celým našim bytím. Slovo „passio“, které v názvu použil, neznamená jenom vášeň, jednostranné vzplanutí z naší strany, ale míří mnohem dál, k našemu souznění s druhým člověkem, citlivostí k jeho skutečným potřebám, hodnotám a způsobu dialogu. „Passio“ je soucítěním s druhým v tom nejobsažnějším slova smyslu a zahrnuje taktéž aktivitu potřebnou k vytvoření komunikačního mostu, vybudování důvěryhodnosti a vydávání příhodného svědectví o tom, co je pro lidský život opravdu důležité. Na nás je, abychom skutečně šli druhým vstříc, vymanili se z klišé „tak se to vždycky dělalo“ a připustili, že Bůh nejednou přichází zcela nečekaným způsobem. Abychom byli připraveni vydat se na cestu, jít spolu s ním a nenechat si uniknout příležitost, která se nám otvírá k hlásání evangelia pokoje. „A proto vás vyzývám, abyste byli evangelizátory, kteří se hýbou beze strachu, kteří jdou vpřed, aby přinášeli Ježíšovu krásu, aby přinášeli novost Ježíše, který všechno mění,“ říká nám papež František (katecheze 12. 4. 2023). A s vědomím, že Bůh se zvláštní oblibou mění lidská srdce, Svätý otec dodává: „Jsi však ochoten připustit, aby ti Ježíš změnil srdce, anebo jsi vlažný, nehybný křesťan? Zamysli se nad tím trochu: jsi nadšený Ježíšem, jdeš kupředu? Trochu nad tím popřemýšlej...“

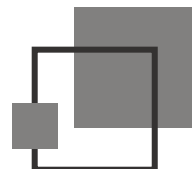
P. Jaroslav Filka

Opravujeme knínický kostel i kuřimskou faru

V roce 2023 pokračujeme v opravách fasády na kostele v Moravských Knínicích (severní část) a opravách omítek v kostelní věži. Rozpočtované práce jsou naceněny na 833 390 Kč. Kostel svaté Markéty se opravuje po etapách od roku 2019 a v letošním roce by se měly kompletně dokončit venkovní fasády a většina prací ve věži.

Na kuřimské faře se už začalo opravovat dláždění v severovýchodní části dvora, dále chceme letos opravit krov fary, zastřešení a realizovat opatření proti zavlhání zdiva v přední části dvorní budovy. Bude se rozebírat přibližně polovina stávajícího chodníku před budovou, zdivo se obnaží až po základy a odvětrá se šterkovým obšypem s odvodem vlhkosti systémem větracích mřížek ve fasádě. Následně se obnoví chodník. Náklady jsou z kalkulovány na 871 567 Kč. Protože tak velkými finančními prostředky farnost nedisponuje, požádali jsme o dotace Město Kuřim ve výši 500 000 Kč, obec Moravské Knínice ve výši 500 000 Kč a ministerstvo kultury ve výši 78 000 Kč.

P. Jaroslav Filka

Pěšky do Říma

Povídání o pouti k hrobu sv. apoštola Petra za mír v lidských srdcích

*Na cesty k významným místům se lidé vydávali odnepaměti. V křesťanském dávnověku vedly přes Evropu tři hlavní dálkové poutnické stezky. Věřící putovali ke hrobu sv. Jakuba do Compostely, do Jeruzaléma, ale zejména do centra křesťanství – Říma/Vatikánu. A i dnes křesťané celého světa často putují do Věčného města. Ne nadarmo se říká, že všechny cesty vedou do Říma. Ale pravidelně, jednou za čtvrt století, zve Řím ještě více, a to v souvislosti se Svatým rokem. A protože se další Jubileum blíží (papež Jan Pavel II. ho vyhlásil na rok 2025), chceme motivovat a povzbudit k nějakému kroku. Každý máme ty své vyšlapané cesty, na kterých postupně stárneme. Někdy dokonce v něčem jen přešlapujeme na místě. Přitom člověk je stvořen, aby byl dobrý, žil v radosti, vnitřním klidu, aby miloval život, hledal pravdu. **A aby se vydal na cestu.** Jednu takovou cestu vám chceme představit a budeme doufat, že bude k jakémukoliv vykročení k Pánu Bohu inspirovat i vás.*

Rozhovor s kuřimskou farnicí a poutnicí Petrou Šiprovou zapsala Dáša.

Jaké je tvoje povolání?

Jsem zdravotní sestřička a jsem certifikovaný poradce pro pozůstalé. Doprovázím umírající a jejich blízké koncem života. Pracovala jsem roky v lůžkovém a pak v domácím hospici. Protože jsem si vědoma křehkosti darovaného času, dovedla jsem si představit, že se z pouti třeba nevrátím. Vnitřně jsem to měla tak 50 na 50, takže jsem se připravovala tak, že kdyby měl můj život skončit, aby za mnou nebyly resty. Proto jsem před odchodem rozvázala v hospici pracovní poměr a nyní mi zůstala jen poradna pro pečující. Jmenuje se Svítání, je pod Diakonií Brno a je zdarma.

Odkud přišel nápad putovat pěšky do Říma?

Odjakživa ve mně byla touha měnit sebe a svět k lepšímu. Věřím v sílu jednotlivce. Že může proměnou vlastního srdce skrze činy a myšlenky proměňovat celý svět. Takže nápad putovat vznikl z touhy po dobru a z touhy radostně zvěstovat Boha. Lákalo mě to dlouho, vždycky jsem s rodi-

či chodila na výlety. A s manželem po horách. Ale postupem času srdce toužilo nejen po sportovních výkonech a turistických zážitcích. Chtělo vyjít k Bohu, ze svého pohodlí, s nějakým vyšším neosobním záměrem. Představovala jsem si mnichy putující po Evropě nebo Pannu Marii, jak se vydala na cestu. Vžívala jsem se do Cyrila a Metoděje, četla jsem Alchymistu, slýchala jsem o Santiago de Compostela. Jak je možné, že to tenkrát bez navigací, trekové obuvi a jiných dnešních vymožeností zvládli? Šlo by to zvládnout i dnes? Víím, jaké to je být v lese, v přírodě. Ale dokážu přespávat i v civilizované krajině? Dlouho jsem rozvažovala, že zde přeci nemůžu nechat rodinu a odejít někam do neznámé ciziny! Nemám dobrodružnou povahu. Měla jsem předsudky, jsem žena, moc necestuji, neznám jazyky, a kdoví co všechno.

Mezitím děti vyrostly, za sv. Jakubem začalo chodit hodně lidí a já nejsem úplně davový člověk. Když něco dělají všichni jen proto, že je to in, tak to většinou nedělám. Jít do Compostely je už dnes „jedno-

duché“, na cestě je spousta hostelů, ubytoven a další infrastruktura, jsou na poutníky zvyklí, dají všude vodu. Dcera absolvovala tuhle cestu a říkala, že je to jiné. Další možnost kromě Compostely byl Jeruzalém. Ten je na východ, to není mému srdci blízké, jazyk tam už vůbec neuplatním a navíc je to na kilometry ještě o kus dál. Začala jsem uvažovat o staré poutnické cestě do Říma. Pomalu se vše rozvíjelo a v roce 2019 manžel navrhl: Tak pojďme jako první etapu do rakouského Mariazell a vyzkoušíš si, jaké to je a nabereš zkušenosti. Posunulo mě to v tom, že jsem zjistila, že s pomocí Boží se dá zvládnout mnohem víc, než bych si kdy předtím vůbec dovolila pomyslet. Jenže pak do plánů na dva roky zasáhla pandemie.

Loni na jaře (a z mnoha důvodů právě tehdy) jsem se konečně rozhodla položit do důvěry a vyjít. Zvolila jsem, že půjde-li to, chci jít v kuse nejméně 40 dnů, Řím jako cíl nebyl tak podstatný. Do poslední chvíle dokonce nebylo jisté, zda mi covidová opatření dovolí překročit hranice. Rozhodnutí stát se poutníkem už ale bylo pevné, se záložním plánem obejít když tak hranice ČR.

Proč Řím?

Řím mi připadal dobrý. Je centrem církve, je tam hrob svatého Petra – jmenuji se Petra... těch věcí bylo víc, kdy jsem měla pocit, že Řím je to správné místo, kam putovat. Ale podstatný byl ten směr, jít duchovně zaměřenou pěší cestu s poselstvím, ne ten bod na konci. Směřování do Říma si můžeme představit jako cestu životem. Protože pracuji s lidmi a hodně se dotýkám smrti a konečnosti, tak často používám obraz, že putujeme od hvězdičky, kdy se narodíme, ke křížku na konci svého pozemského života. A tu hvězdičku a křížek spojuje duhový most. Tedy naše

životní pouť, kdy naše duše putuje k Věčnému a Jedinému cíli, který v duchovním rozměru dává všemu našemu konání zde na zemi smysl. A v tom lidském měřítku je pro mne tímto cílem město, kde sídlí osoba reprezentující církev, Pána Ježíše, Boha. V Římě jsem navíc byla už předtím cíleně dvakrát jako turista, tak mě kulturní památky nebudou odpoutávat a rozptylovat pozornost. Budu mít proto prostor na poděkování a modlitby na místě.

Vyrazila jsi na cestu sama nebo s rodinou?

Nevyrazila jsem sama, i když mne to hodně lákalo. Ale zároveň jsem měla, nechci říct strach, strach je pro mě nedůvěra v Boha, ale nejistotu. Nechtělo se mi jít samotné, chtěla jsem zážitky sdílet, možná proto jsem si tak dlouho nápad hýčkala. Manžel je v práci hodně zaneprázdněn, takže nějaká delší cesta nepřipadala v úvahu. Tak zhruba 15 let se ten nápad proměňoval, až rodina věděla, že je na spadnutí. Manžel si vzal z práce 14 dnů volno a aby nešel stejnou cestu, navrhl navázat v Mariazell. Z počátku přes Alpy tedy se mnou šel můj hodný muž. Nápad na pouť do Říma se také velmi líbil kamarádce, která celou cestu chtěla jít se mnou, což byl pro mne velký impuls. Ona je cyklistkou, není ale velký pěší chodec, a ještě se to zkombinovalo se zdravotním limitem, po týdnu se musela vrátit. Takže 14 dnů přes Rakousko šel manžel, na hranici s Itálií se vystřídal s jednou dcerou a pak kus se mnou putovala zase druhá. Třetí dcera celou dobu pečovala o domácnost. Pak jsem šla sama a bylo to nejužasnější. To, čeho jsem se nejvíc bála nebo si říkala, jak to bude, tak bylo moc fajn. Z toho jsem si vzala ponaučení, že obava z budoucnosti je často mnohem horší, než pozdější realita.

Jak dlouhá byla cesta? Kudy vedla?

Bylo to asi 1200 km, ale dá se do Říma jít i méně. V časopise Milujte se! byla přílohou brožura „Pout' do Říma od A do Z“ od Mons. Peňáza, kdy šli napřímo po silnicích i dálnicích. Manžel mi natrasoval cestu po turistických stezkách nebo pěšinách bez značek. Kdyby se spojily obě etapy, tedy z Kuřimi do Mariazell a z Mariazell do Říma, tak by to bylo celkem 1500 km. Mysleli jsme, že budeme využívat novou cestu Romea Strata („Římská procházka“ – dost vtipné pojmenování). Italové vymysleli tento projekt v roce 2013 s cílem propojit severovýchod Evropy s bazilikou sv. Petra v Římě, protože by rádi viděli příliv turistů po vzoru cesty do Compostely. Jenže v podstatě zatím o žádnou chozenou cestu nejde, a i tam, kde je stezka, kromě občasných cedulek s hezkým logem nenajdete žádnou mapu, směrovku ani infrastrukturu. Věřím ale, že za pár let už po této cestě budou poutníci čile putovat. Hlavní větev začíná z pobaltských zemí přes Vilnius, jde do Polska (Krakov), pokračuje do ČR (Velehrad, Brno). Pak vede do Rakouska přes Mariazell a Alpy do Klagenfurtu, Villachu a Tarvisia na hranici s Itálií. Odtud směrem na Benátky, Padovu, přes Pádskou nížinu do Modeny a přes dvoutisícové Apeniny do Florencie. Zde se Romea Strata napojí na cestu pojmenovanou Via Francigena, což je stará historická poutní trasa z anglického Canterbury do Vatikánu. Vede dolů přes Sienu, Viterbo až do Říma. Tak jsem to šla i já.

Svatopetrská cesta zatím opravdu není tak známá, jako svatojakubská. Vizáží je poutník po pár dnech cesty jasně k poznání. V Rakousku jsem nepotkala žádné putující, v Itálii ojedinělé dvojice či jednotlivce, asi 10 celkem. V Římě ani jednoho. V Compostele poutníky vítají, v Římě nikoho nezajímají, naopak se tam s batohem a ušlí z cesty cítíte dost vyděleně.

Ale ve Svatém roce 2025 už budou, myslím, v Římě očekávání.

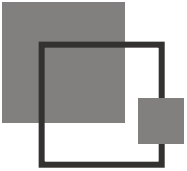
Plánovali jste dopředu místa, kam dojdete, kde přespíte?

To byly otázky, které jsem řešila dřív. Kde budu spát, co když do toho místa nedojdu, kam jsem si naplánovala? Přečetla jsem hodně knih, které se věnovaly poutním cestám, měla jsem nějakou představu o spektru od domluveného ubytování až po tu možnost, že je člověk nezávislý, má stan a batoh a spí zrovna tam, kam dojde. Ale ať už to byly moje nedávné turistické pochody nebo cesta do Mariazell, posílila jsem se v tom, že se Bůh vždy postará. Vždy jsem cítila, že je mi velmi blízko. Takže když jsem šla do Říma, neměla jsem dopředu domluvené žádné ubytování. Výsledkem všech zážitků a „náhod“ během toho měsíce a půl bylo utvrzení, že Bůh o mně moc dobře ví. Vždycky se stalo, že to klaplo tak, že kdybych to sebepečlivěji plánovala, tak by to líp nedopadlo. Pro mne dnes není Bůh jen víra, ale naprostá jistota.

S tím plánováním: jsem racionální člověk, manažersky velmi schopný, organizovala jsem spoustu akcí. Ale od padesátky po určitém zážitku jsem z rozumu přešla do intuice. Dřív bych si za to tůkala na čelo. Nyní řeším věci srdcem. Tak jsem pojala i cestu. A to až tak, že pouhé dva(!) dny před odchodem mě napadlo, kde vlastně budu v tom Římě spát? Hotel vzhledem k nejistému datu příchodu nepřipadal v úvahu a stan si tam taky asi nepostavím... Rozesmála jsem se vlastní navíť a začala psát maily na různé římské instituce, kde komunikují česky. No dopadlo to dobře.

Co bylo těžší, batoh nebo přejít hory?

Šli jsme s batohem, vše si nesli s sebou. Dneska jsou koncepty chození na lehkou. Dá se pořídit odlehčená výbava, lehký

spacák. To dřív nebylo. Moje věci se mnou už leccos zažily. Nevychodím je přeci jen proto, že nejsou odlehčené, ať už z úsporných důvodů nebo emočních. Batoh jsem plánovala 15–17 kg, nakonec měl 22 kg, protože v něm skončily částečně i věci lidí, co šli se mnou. Ale zase jsem díky tomu byla natrénovaná na dobu, kdy jsem šla sama a nebylo se s kým o výbavu rozdělit.

Na cestě může být těžké cokoli. A pro každého to může být něco jiného. Technicky vzato, musíte překonat dvoutisícové hory (Alpy se sněhem a Apeniny), úděsně placatou nekonečnou rovinu Pádské nížiny, těžké může být přespávání v hustě obydlené krajině nebo blízko velkých měst. Pro někoho může být limitem pohyb trvale na slunci a velké horko. Může na vás čekat tisíce nástrah, ale upřímně – to může i v každodenním životě. Na mne čekaly nástrahy dvě, ale Pán Bůh dal, že žiji. Vlastně může být těžké cokoli, z čeho si břemeno uděláme. Mně připadne, že je to na takové cestě naopak jednoduché. Den má rytmus a řád. Odpadá spousta rozptylujících zbytečností. Poutník je myšlenkami v přítomnosti a o to snáz modlitby plynou. Většinu dne se šlape, taky se jí nebo odpočívá a spí. Na víc není prostor. Spousta věcí se neřeší, je vypnutý telefon, nic nevytrhává z úmyslu, proč pokračovat v cestě. Člověk má s sebou jen jedno oblečení, stan, spacák, vařič... Žádné blbosti, technické vymoženosti, i tak je batoh těžký.

Kolik km jsi denně ušla?

To je také vtipné, ta naše lidská očekávání. Myslela jsem si, že zpočátku se půjde hůř a pak se rozejdu. Tak jsem to zažila do Mariazell, kdy nohy občas opravdu hodně bolely. Ale do Říma se mi šlo celou cestu velmi snadno, lehko, ale čím blíž k Římu, tím to bylo horší. Po-

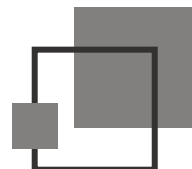
slední den, kdy jsem měla dojít do Říma, byl nejtěžší a vlastní pobyt v Římě mě stál nejvíce psychických a fyzických sil.

S délkou jsem měla představu, že ujdeme tak 25 km za den, měla jsem v mapě a v mobilu takový itinerář, aby cesta vyšla na těch 40 dnů. Ale zpočátku lidé, co šli se mnou, tolik km nedávali, horko, kolena a všechno. To byl pro mě nečekaný trénink pokory a trpělivosti. Takže když jsem pak šla sama, tak jsem se rozletěla, 36–38 km denně. Zjistila jsem to s překvapením až večer z mapy, kdy jsem viděla, jakou dálku člověk ujde. Ale nechtěla bych, aby byla moje cesta chápána jako nějaký obdivuhodný výkon. Nejde přeci o mne, obdivuhodný je Bůh.

Nad čím člověk přemýšlí, když putuje? O čem jste se bavili?

Pokud nejde poutník sám, tak některé věci se samozřejmě domluvit musí. Jestli už dáme oběd nebo ne a podobně. To jsou ty technické věci. Ale asi myslíš jiný hovor. To bylo pokaždé jiné podle spolupoutníků. První týden s kamarádkou jsme si spolu stále jen tak povídaly, což pro mne bylo nové, pěkné. Protože když jdeme s manželem, tak spolu mlčíme. On jde většinou vpředu, má GPSku, ukazuje trasu. Já jdu vzadu a jede mi v hlavě kolovrátek. Takhle funguji už několik let, pořád jede modlitba, pořád jsem napojena tam nahoru. Naopak když jsem šla s dcerami, s jednou nebo druhou, tak jsme hodně mluvily hlavně o životě. Bylo to pro mě úžasné období, kdy jsem netušila, že už teď jako máma budu mít možnost se se svými dospělými dcerami bavit o hlubokých lidských a duchovních věcech. O nějakém poselství, které jsem jim jednou ve stáří chtěla předat.

Ale nejraději šlapu sama a povídám si vnitřně s Pánem Ježíšem. Přitom jsem nebyla vychovaná ve víře, k víře mě při-

vedl budoucí manžel a dva roky před svatbou jsem se nechala pokřtít. Hodně mě ovlivňuje práce v hospici, kdy někteří umírají s nějakými přesahy. Přemýšlení o životě, o lidství, o tom, co nás tady na zemi někam posouvá. O přesazích do nesmrtelné duše, do dalších delších úseků, než je ten lidský život, to je téma, které se dá vztáhnout na spoustu jiných věcí. Nevím, jestli je to dar, ale hodně lidí, když jsem s nimi v kontaktu, tak se mě vyptávají na názor, často vysvětlují nějaké pohledy. Někdy si připadám jako lektor života. Takže o takových věcech jsme si cestou povídali. Nebylo to povrchní tlachání, řekla bych, že to bylo vždy hluboké.

Měla jsi v Římě konkrétní cíl, kam ses chtěla dostat?

V Římě jsem strávila skoro čtyři dny. Jeden den to byl Vatikán a hrob apoštola sv. Petra, to jako mého patrona. Tam jsem chtěla jít a celý den jsem strávila ve svatopetrské bazilice na modlitbách. Další den jsem byla v kostele sv. Ondřeje v souvislosti s Ukrajinou, i celá cesta byla vybudena přáním míru. Další den jsem pobývala v kostele, kde je obraz Panny Marie Ustavičné pomoci a pak v kostele Panny Marie Sněžné. To jsou mé oblíbené destinace, jinak jsem nikde jinde nepobíhala. Bylo ale těžké zůstat na místě, po tom několikátýdenním rytmu chůze. Nabralo to tam velké otáčky i v souvislosti se zdravotním handicapem. Nevím, možná jsem se v Římě napila ne-dobré vody. Nebo Bůh chtěl, abych neupadla do obžerství, což po strohé poutnické stravě hrozilo, neboť v Nepomucenu zrovna měli významné hosty a sestry Boromejky chystaly úplné hostiny. A já měla pozvání na všechna jídla! Ale cítila jsem, že nic nemůžu sníst. Takže žádné rozptylování, jen kostely, půst, soustředěná modlitba. A vydržet na místě. Prostě v Římě to bylo takové na

hloubku. Pouť byla pro mne završena velkým zážitkem, kdy jsem dostala pozvánku na mši s papežem Františkem, kterou v Římě v té době zrovna vrcholilo jubilejní 10. Světové setkání rodin.

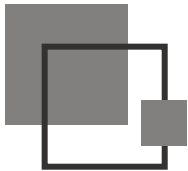
Kdy jsi podnikla vlastně pouť?

Loni touto dobou jsem byla na cestě. To vyšlo hezky, den před tím v sobotu jsme měli sraz z gymplu, na něj jsem chtěla jít, tak na odchod nám vyšla neděle na svátek sv. Jana Nepomuckého. Ten mne také provázel všude v Rakousku i Itálii svým znamením. Když jsme u těch znamení: protože jsem šla za sv. Petrem, tak mne povzbuzovaly petr-klíče, trčely ze země všude v Alpách. V každém jsem viděla radostnou posilu a vnitřně odpovídala: ano sv. Petře, jdu za tebou. Člověk se může naučit všimnout si takových znamení a vědomě si je „sbírat do svého košíčku zkušeností“. Pro mne tak s každým z nás mluví Bůh. Znamení jsou pro poutníka důležitá.

Takže start byl 16. 5. 2022 v rakouském Mariazell a do Říma jsem doputovala po šesti týdnech chůze na svátek sv. Jana Křtitele. Vrátil domů jsem se ale potřebovala včas. Prostřední dcera měla 29. 6. promoci na lékařské fakultě a o ni jsem rozhodně nechtěla přijít. Proto jsem měla předem koupený lístek na nejzazší termín, kdy jel vhodný spoj, abych se stihla vrátit. Nakonec jsem měla čtyři dny k dobru a díky laskavosti rektora v Nepomucenu, což je česká Papežská kolej v Římě, jsem měla zdarma ubytování s veškerým komfortem.

Jak s návratem?

Stejně tak, jak mi těsně před odchodem blesklo hlavou, kde budu v Římě bydlet (holt zapojil se do příprav mozek), tak mne vzápětí napadla otázka, jak se z Říma dostanu domů? Zadala jsem tedy do vyhledavače cestu vlakem a vyhle-

dalo mi to pět přestupů a 3500 Kč. Připadalo mi to takové složité. Zadala jsem jen tak z legrace Řím – Brno bez přestupů a vnitřně jsem se bavila, jak jsem hloupoučká. Našlo mi to českou linku, přímý autobus Řím – Praha se zastávkou v Brně a za velmi přijatelnou cenu. Tak jsem si říkala, že to snad ani není možné. Pán Bůh mě musí mít opravdu hodně rád, protože mi všechno vychází.

Co jsi tou cestou chtěla říct?

Dopředu jsem věděla, že záměrem neměla být oběť nebo pokání, trýznění. Moc bych si přála a také to říkám lidem, když na to přijde řeč, sdílet cestu jako **radostné poselství toho, že v přítomnosti s Bohem je vše možné**. Cokoliv. Mám „hubené geny“ a ačkoli si mnozí myslí jaký jsem sportovec, není tomu tak. Mé tělo mělo řadu limitů (svaly, klouby) a přesto (jaká krása) šla ujít taková dálka (a kupodivu pak bylo tělu líp). Neumím mluvit žádným cizím jazykem (bazální slovíčka, oči, ruce, srdce) a přesto se lidi mezi sebou dorozumí. Paráda! Ano, byla to ná-maha. Ano, bylo to těžké. A přes to všechno to byla veliká radost a svoboda. Víra, že vše dobře dopadne. Bůh je dobrý a vše co se mi děje, se děje pro skutečné dobro mé duše (i když ne vždy se mi to líbí).

Pak to byla spousta myšlenek. Během cesty jsem si uvědomila, že to jsou takové tři roviny – vesmírná (nebeská), rovina lidí, které znám jménem a nesu v srdci a pak rovina osobní.

Hlavním impulsem pouti a prosbou byl mír. Nejen na Ukrajině a jinde, kde jsou války. Ale jemný vnitřní mír v srdcích. V každém z nás. I v mém srdci. Za spásu lidstva. A radost, že vše je dar.

V druhé rovině byly modlitby za konkrétní lidi. Za duše zemřelých, které jsem doprovodila. Za kolegy a celé hospicové dílo. Za rodinu, za přátele. Za všechny,

kterí mne prosili o modlitbu. Zejména jsem se vydala na cestu s myšlenkami na čtyři mladé ženy, které nedávno ztratily člověka nejbližšího. Věděly to. Doufala jsem, že je může posílit vědomí, že je někdo kvůli nim něco tak nepohodlného ochoten podniknout. Chtěla jsem pomoci nést jejich úděl. A když byl batoh někdy hodně těžký, říkala jsem: Pane, ano, chtěla jsem pomoci nést těžkosti těchto truchlících žen, ale prosím, pomoz mi, bez Tebe to nezvládnou. A on byl pak batoh najednou lehčí! Taky jsem si potvrdila, že hlava velí tělu, ne naopak. Prostě to nehmotné má opravdu vládu nad tím hmotným.

Taky jsem si ověřila a předala bych ráda dál poselství snažit se víc žít ve vědomé přítomnosti. Tedy neřešit minulost, kterou stejně už nezměníme (posuzování, hodnocení). Ani budoucnost, kterou stejně nemáme ve své moci (představy a očekávání). Když to opět přirovnám k cestě, tak prostě a jednoduše udělat ten jeden jediný krok vpřed. V plné přítomnosti, protože musím koukat, kam šlapu. A další krok, který je ovšem opět „ted“. A zase. A zase. Vždycky je jen „ted“. Nepřemýšlet moc o krocích přede mnou. Nelekat se cíle. Nepředstavovat si tu dlouhou cestu před sebou. Takto po malých krůčcích se zvládnou neskutečné vzdálenosti nebo neskutečně těžké životní výzvy. Být v důvěře, že Bůh je se mnou. A pokud chci být také já s ním, že udělám krok k němu. Tento motiv se dá naroubovat na cokoliv v životě, co máme před sebou. Nestrachovat se, jak to bude potom, jak to celé zvládnou, stačí udělat ten první krok.

Takže nadšení a radost, že můžu (ne že musím) a vědomá přítomnost. A nebát se. Taky se to učím.

A ještě povzbuzení pro každého. **Kdokoli z vás by takovou cestu s pomocí Boží ušel**. Chůze je nejpřirozenější pohyb.

Možná by to trvalo dýl, možná měsíce a celé roky. Pomaleji, po kratších etapách, možná bez batohu, ale jsem skálopevně přesvědčena, že ušel! Jak říká Alchymis-

ta: když člověk chce, celý Vesmír se spojí, aby mu pomohl.

Fotky z cesty najdete zde: <https://eu.zonerama.com/petrasiprova/Album/8785780>.

Zde navíc fotky dcery (profesí fotografky) z části, kterou se mnou šla: <https://eu.zonerama.com/LuckaSiprova/Album/8879144>.

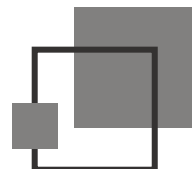
První svaté přijímání 2023

V neděli 14. 5. 2023 v Moravských Knínicích, přistoupily poprvé ke svatému přijímání tyto děti: Barbora Drahovská, Jonáš Herman, Maxmilián Kurka a Monika Mířková. V Kuřimi se tato slavnost konala v neděli 11. 6. 2023 a poprvé přijali Ježíše v eucharistii Matouš Jakubec, David Jurček, Laura Kelemenová, Amálie Pelková a Dagmar Polášková. Tomáš Žufníček přistoupil k 1. svatému přijímání ve farnosti Bohdalice.

Prosme za tyto děti, aby je víra provázela celým jejich životem.

V dalším článku přinášíme pohled katechetky Jany na přípravu dětí na tuto velkou událost.

..... aby nás náboženství bavilo

Ale jak to udělat? Sama pracuji s malými dětmi už pěknou řádku let a nikdy mne nepřestane bavit s nimi objevovat svět. Jejich bezprostřední zvědavost a radost jsou doslova nakažlivé. A co trocha tajemství? Určitě mi dáte za pravdu, že to, co člověk prožije sám, je nesrovnatelné s obrázkou či sebelepším vyprávěním. Vlastní prožitek, aktivně se zapojit, být součástí něčeho vznikajícího. A přesně tohle nabízí pedagogika Franze Ketta. Poznat sám sebe, naučit se vážit si sebe sama, být přijímaný, vnímat se jako jedinečná bytost a zároveň být součástí celku, jehož středem je milující Bůh.

Jako inspirace pro přípravu dětí ke svátosti smíření a svátosti eucharistie se mi dostala do rukou metodika s názvem Dnes budu tvým hostem. Metodika hodně pracuje s pohybem, zvukem, dotekem, gestem, využívá rozmanité pomůcky, převážně z přírodního materiálu. Pokaždé se s dětmi scházíme v kruhu, postupně vznikající obraz uprostřed je symbolicky propojený s biblickým příběhem nebo poselstvím, které setkání provází. Děti jsou aktivními aktéry vznikajícího obrazu. Prožitek je často umocněný malou hádankou - hmatovou, ochutnáváním či zvukovým vnímáním. Pracovní listy, které děti na závěr dostávají, jsou už jen takovou „třešničkou na dortu“, která vše podtrhne.

Učení prožitkem je pro mne cesta. Ano, dá to práci a mnohdy skupina reaguje jinak, než jsem předpokládala, ale to je to dobrodružství, které mne baví a nutí přemýšlet.

Rozloučím se s vámi slovy Franze Ketta: “Nebyl jsem do světa vhozen, ale poslán, abych se stal tím, kým jsem. Život je darovaný. Je darem a úkolem současně.”

Jana

Přístavek fary je dokončen

Když jsem přemýšlel, kdy se začlo s budování přístavby fary pro sociální zázemí, musel jsem zapátrat v naší farní fotogalerii, abych našel úplně první fotku, která je ze 14. září 2019. Je na ní vidět velká díra do země na rozšíření sklepa právě pod nově se rodící přístavbou. Od té doby se prací ujala firma, která vystavěla dvoupodlažní hrubou stavbu s okny a fasádou. Tyto práce skončily někdy koncem roku 2020.

Poté jsme se rozhodli, že práce, které umíme, zkusíme udělat svépomocí (i když pomalejším tempem). Dnes již víme, že jsme prakticky sami zvládli skoro vše. Jsem moc rád, že tehdy na začátku na tuto náročnou výzvu kývnul můj brácha Ivo a hlavně díky jeho profesionalitě, manuální zručnosti a zkušenostem nám postupně šlo vše pěkně od ruky a já získával cenné zkušenosti. Průběžně nám také pomohl kamarád Pavel Juračka, který postupně dělal instalatérskou práci. Rozvody odpadů, vody, topení a na závěr finální montáž záchodů, umyvadel, sprchových koutů a vany. Pan Zdeněk Novotný pak řešil přívody k novým rozváděčům a napojení obou podlaží na ně a další zapojení elektroinstalace. Všechny práce se průběžně řešily s otcem Jaroslavem, který nám pomáhal průběžně navážet stavební materiál. Za zmínku stojí, že když jsme jednou s bráchem přišli na faru pracovat, tak jsme zjistili, že fara je „zaskládáná“ cihlami Ytong na příční zdivo... protože se mělo výrazně zdražovat, tak pan farář neváhal a ještě za levnější cenu je pořídil a nárazově navozil :)

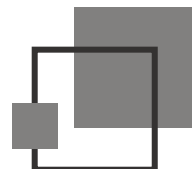

Čas utíká jak voda a je tu léto 2023 a přístavba fary je prakticky hotová a nachystaná pro plné užívání. V rámci letošního Farního dne byly tyto prostory žehnány a slavnostně otevřeny. Nově nám tedy na faře přibylo 5 záchodů, 2 sprchové kouty, 1 vana se sprchou, umyvadla a jedno krásné velké zrcadlo. Časem ještě bude zhotovena kuchyňská linka v prvním patře.

Závěrem bych chtěl poděkovat i všem ostatním farníkům, kteří se jakoukoliv měrou na tomto díle také podíleli. Poděkování patří i moji manželce (i dalším manželkám ostatních chlapů), že nás všechny nechaly na faře pracovat, pracovat, pracovat....)

Milan Císař

Svatodušní novéna s komunitou Emmanuel

Koncem května se v naší farnosti uskutečnila novéna k Duchu Svatému. Po devět dní jsme měli možnost scházet se v podvečer v kuřimském kostele a za doprovodu hudby společně s komunitou Emmanuel adorovat před Nejsvětější Svátostí. Zvali jsme Ducha Svatého do našeho společenství, celé farnosti, ale i do našich každodenních osobních těžkostí. Následně jsme mohli přistupovat i ke svatému přijímání. Tyto poklidné večery vedly ke zklidnění a k hlubšímu prožití Soslání Ducha Svatého, ke kterému novéna směřovala.

Eva S.

Den rodin 2023

V neděli 21. května se od 14:00 v areálu kuřimského zámku začaly scházet rodiny s dětmi z Kuřimi a blízkého okolí, aby se pobavili na Dnu rodin. Pro děti byl připravený zábavný program s klaunem. Kromě klauna vystupovali také žáci ZUŠ Kuřim a hudební okénko předvedli Petr a Pavel. Po celou dobu děti mohly přijít k stanovištím a plnit zábavné úkoly. Za splnění stanovišť, třeba balancováním míčku na lžičce nebo hrou na paměť, dostaly razítko. Po splnění všech šesti stanovišť dostaly děti sladkou odměnu. Kromě toho si mladší děti mohly zaskákat na skákacím hradu anebo něco nakreslit. K dispozici bylo také občerstvení, takže jste neumřeli hlady ani žízní. Jestli jste tam byli tak přijďte znova, a jestli ne tak přijďte příští rok.

Anička J.

Noc kostelů

V pátek 2. 6. se v našem kostele uskutečnila již tradiční Noc kostelů. Letos jsme pro naše farníky a návštěvníky Noci kostelů připravili program inspirovaný loňskou podobnou akcí v židlochovické farnosti, kterou tam připravili náš kamarád Tomáš Šenkyřík s místními muzikanty a hosty (autorem ideje byl Lukáš Gryc).

Již vloni v Židlochovicích na mě dýchla neskutečně silná atmosféra koncertu, ve kterém se spojovala krása vybraných písniček a umění domácích zpěváků a muzikantů. Říkala jsem si, že tuto akci bychom měli uspořádat i v naší kuřimské farnosti. Věděla jsem již tehdy, že i u nás se najde tolik šikovných lidí a muzikantů.

V lednu začal Pavel s Tomášem pomalu dávat dohromady repertoár, oslovoval různé muzikanty z Kuřimi a okolí (včetně naší „sousedky“ Hany Ulrychové). S Lenkou Psotovou se zároveň připravovalo vystoupení naší kuřimské scholy, kterým měl hudební program začít. Vybrali jsme písničky a naplánovali zkoušky. Po večerech Pavel psal aranže a rozesílal noty.

Akce, která žila celý březen a duben hlavně v jeho hlavě a představě, začala dostávat první konkrétní obrysy na prvních zkouškách našeho doprovodného sboru na konci dubna – rozdělili jsme si hlasy a cvičili trojhlasy. Na první květnové zkoušce si děti a scholová kapela začaly opakovat oblíbené písně, v podvečer se na faře poprvé sešla celá kapela Church Knights. Od první zkoušky byla cítit silná atmosféra skvěle vybraných písniček od Boba Dylana, Javorů, Zuzany Navarové, Petra Skoumala aj., jejichž melodie se začaly mezi námi postupně zabydlovat.

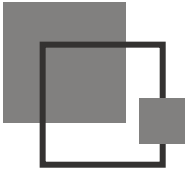
Přípravy byly chvílemi náročné a zabraly hodně energie všem, ale stály za to – když se v pátek večer začal naplňovat kostel sv. Maří Magdalény, děti a všichni muzikanti byli doslova nabití energií. Děti se posilnily pizzou a koncert zazpívaly s neskutečnou radostí a chutí (asi jim budeme kupovat pizzu před každým vystoupením 😊).

Těsně před koncertem Church Knights jsme všichni stáli v místnosti u zpovědnice v kruhu a já měla silný pocit, že tahle parta muzikantů vytvořila něco víc než jen sled individuálních písní a vystoupení, že jsme opravdu tvořili dohromady muziku, a to byl můj nejsilnější a nejkrásnější pocit.

Děkujeme otci Jaroslavovi za velkou podporu a všem zúčastněným za jejich nasazení.

Katka Rajmicová

Farní brigáda

Když přišla v dubnu zpráva s pravidelnou výzvou k farním brigádám v měsíci květnu, nejeden z nás se pozastavil nad termínem 8.5. Tedy v Den vítězství a tudíž státním svátkem. Považovali jsme to jako nedorozumění, které bylo ovšem velmi rychle vyvráceno ujištěním, že se skutečně v den volna můžeme sejt vykonat dobré dílo. Spousta farníků v tento termín vyrazila za svými rodinami blízkými i vzdálenými, za zaslouženým odpočinkem anebo naopak přijala výzvu tentokrát čas strávit prací místo svého domu a zahrady na našem společném farním domu a zahradě. Ostatně, proč ne? Alespoň se zase posuneme o kousek dál.

Avízovaný počet 10 lidí byl nakonec notně převyšeno, což slibovalo obstojný výsledek celé akce. Ženy se chopily čisticích prostředků a daly do pořádku nejenom interiér nového přístavku, ale umyly též všechny přízemní skleněné „oči“ dívající se na svět venku s trochou šedi. A že pěkně prokoukly!

Muži si pro změnu rozebrali venkovní náčiní a nářadí - lopaty, kolečka, krumpáče a s nimi naopak zvelebovali exteriér kolem fary vč. pěkného „koberce“ na zahradě.

Do třetice všeho dobrého naše parta mladých pomohla s pracemi kolem nové zídky v blízkosti kostela.

Na závěr mohu říci, že se akce vydařila, „zabrala se řádně špona“ a tudíž se dostavil výsledek více než povzbudivý.

A aby to nebylo jen o samé práci, musím kvitovat příjemný fakt, že nejenom tato brigáda 8.5., ale i ty další, jsou dobrým místem setkání lidí. Lidí, kteří se dříve neznali, avšak při další návštěvě kostela se už zdravili „ahoj“.

Na úplný závěr pak nemohu nezmínit velké díky Milanovi Císařovi, protože ten toto dobré dílo stále vytrvale posouvá a tlačí vpřed.

KŠ

Farní den

Jaký byl farní den roku 2023? Pestrý, hravý, hlasitý, plný výborných zákusků paní Novotné a dalších dobrot od žen, možná i mužů, z naší farnosti.

Zahájili jsme ho mší svatou v 15. 00 hodin v kostele, za hudebního doprovodu komunity Emmanuel. Průvodem jsme se přesunuli k faře, kde otec Jaroslav požehnal novou přístavbu.

Pak už začal nabitý program. Mohli jsme vyslechnout přednášku Marka Motyčky o léčivých bylinách, povídání o práci asistenčního psa, zahrát si rodinnou hru po celém areálu fary, zúčastnit se slovní argumentace, kterou si připravilo Spolčo mladých, nebo si zahrát turnaj ve stolním fotbale, který budil největší a nejhlasitější vášně. Již známé uskupení UKULELE BAND znovu nezklamalo, byli jednoduše výborní.

Celé odpoledne i večer měl už skoro letní, prázdninovou, bezstarostnou atmosféru, naplněnou potkáváním se lidí z farnosti a komunity Emmanuel, povídáním si s lidmi, které jsme už třeba delší čas neviděli, vůní letního vzduchu, zapáleného ohně a

opečených špekáčků. Děti hrály na hřišti fotbal, rodinnou hru, skákaly na trampolíně, dávaly průchod emocím pozitivním i těm méně pozitivním a bavily se. Rodiče těch menších se snad při běhání za nimi stačili bavit také. O hudební doprovod u ohně se opět skvěle postarali Petr, Pavel a Vít'a. Další farní den se vydařil díky přípravě a spolupráci spousty farníků. Díky Vám.

ER

Velikonoce v německém Altöttingu s mladými

Osterforum (Velikonoční fórum pro mladé) je pro mě vždy čas, na který se těším celý rok. Je to skvělá příležitost potkat nové lidi z různých zemí světa, poslechnout si zajímavé přednášky a hlavně prožít Velikonoce tak, jak bychom je měli prožívat. Tedy alespoň podle mě. Je to vlastně akce jako každá jiná ale vzhledem k tomu, že je to přes Velikonoce, tak se tam můžeme zaměřit na opravdu hluboké prožití jednotlivých dnů Velikonoc. I díky tomu je každý den něčím jiný. Například na Velký pátek se drží půst a hodně času je věnovaný tichu. Nezna-mená to sice úplně celý den bez jídla a vody, ale je to určitě skvělá zkušenost, kdy je možné vyzkoušet si přiblížit se tomu, co a jak prožíval Ježíš. Naopak na Vzkříšení se všichni rozradostní – slaví se a koná party. Osterforum bych určitě doporučil komukoliv. Letos jsme tam jako Češi jeli v rekordním počtu – naplněný patrový autobus a ještě několik

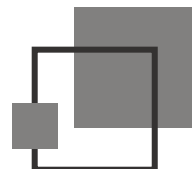
aut... celkem přes 90 Čechů! Takže příští rok to můžete být právě vy, kdo pomůžete toto číslo ještě navýšit.

Honza C.

Aktivity spolča mladých ve školním roce 2022/23

Se spolčem mladých jsme se v rámci celého školního roku potkávali každý týden (nebo téměř, heh) v neděli. To nám všem samozřejmě přineslo mnoho nových zážitků a poznatků. Naše setkání byla rozdělována na formální a neformální, jež se odlišovaly podáním a programem.

V rámci formálních večerů jsme se zamýšleli nad hlubokými tématy, ze kterých často vzešly zajímavé duchovní diskuse. Jestli bych měla vypíchnout nějaké konkrétní, za zmínku určitě stojí diskuse o odpuštění (po asi dvouhodinovém dohadování jsme dramaticky došli k závěru, že odpuštění ve skutečnosti vlastně neexistuje), tematika zla, dobra a postavení církve k ďáblu. Také nastala setkání, kdy k nám zavítali různí zajímaví hosté, při nich jsme měli příležitost vyslechnout si monology o exorcismu, o chválách (i s fantastickými ukázkami) nebo o duchovní akci s názvem Mission Possible. Ta, jak jsme se dozvěděli od Martina a Verči, se týkala evangelizace a šíření Boží lásky často naprosto běžnými každodenními aktivitami. Po přednášce jsem si připadala obohacena a celé téma pro mě osobně získalo nové rozměry.

Když se pak zaměřím na neformální večery, ty byly naplněny aktivitami pro stmelení našeho kolektivu a odreagování se. Takhle jsme se podívali na různé filmy, např. Jackpot od Tří tygrů (při kterém jsme se popadali za břicha) nebo Forresta Gumpa (po něm jsme se zamýšleli nad různými duchovními souvislostmi a přesahy, také na něj byly poměrně pozitivní reakce), zahráli si jednu hru hospodského kvízu a zadiskutovali jsme si ve skupinkách o knihách či filmech.

Jak už jsem říkala, myslím, že pro naše společenství to byl velmi úspěšný rok a už se velmi těším na další skvělé momenty, co spolu určitě budeme zažívat i nadále.

Bára Pol.

Předtáborová víkendovka pro děti

Od soboty 3. června do neděle 4. června proběhla, již tradičně, v areálu kuřimské fary předtáborová víkendovka pro děti, které pojedou v srpnu na farní tábor do Čachnova. Smyslem této akce je, aby se děti poznaly s vedoucími a mezi sebou dříve, než na táboře.

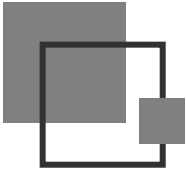
Děti přicházely postupně v sobotu ráno a na hřišti hrály různé pohybové hry. Pak proběhlo zahájení a také se odhalilo téma letošního tábora – Pán prstenů. Následovalo několik her na seznámení a rozřazení do herních týmů. Letos jich bude celkem 6. Odpolední hry, doprovázené divadelními scénkami, byly více tematické a v rámci nich se plnily různé úkoly. Suverénně nejoblíbenější hrou se stala vlajkovaná. Fotografie včetně trailerů, které natáčely děti v lese, jsou k nahlédnutí na Zoneramě kuřimské farnosti. Na oběd jsme měli výborné těstoviny s rajskou omáčkou, večer jsme opékali špekáčky u ohně a na snídani

další den jsme jedli buchty různých druhů.

Doufáme, že si děti víkendovku užili a těšíme se na ně v srpnu na farním táboře v Čachnově.

Ondřej P.

Otevřít oči v úžasu

Nad knihou Chasidské příběhy

*Tento text uvádí čtenáře do prožívání víry našich židovských bratrů z chasidského hnutí. Netradičně nás k četbě zve **Pavel Hošek**, jenž se dlouhodobě chasidskou mystikou zabývá a loni mu vyšla svěží kniha na toto téma pod názvem Chasidské příběhy.*

„Hospodina stále před oči si stavím.“ Mystika chasidských židů se nabízí jako průvodce do obyčejných i těžších časů, které na některé z nás doléhají.

Slovo mystika je opředené tajemstvím. Pochází od řeckého slovesa *myein*, které znamená zavřít oči. Ale v chasidské mystice je všechno jinak. V této duchovní tradici má slovo mystika opačný význam. Chasidské hnutí totiž rozvíjí mystiku doširoka otevřených očí. Je to spiritualita úžasu nad Boží slávou prostupující veškeré stvoření. „Pane, otevři mé oči,“ tak zní základní chasidská modlitba.

Posvěcování každodennosti

Židovská tradice od nepaměti vtahuje celou skutečnost do posvěcující záře Hospodinovy přítomnosti. Tím vlastně překračuje rozdělení světa na oblast posvátna a oblast běžného života. Už rabínské učenci Talmudu hovoří o tom, že člověk má posvěcovat nejběžnější úkony všedního dne, jako je jídlo, pití, studium a práce tím, že nad nimi vysloví požehnaní, nejlépe aspoň stokrát za den. V židovské tradici není každodenní provoz vyňatý z náboženské praxe. Je součástí celistvého života před Boží tváří. Sedm dnů v týdnu, dvacet čtyři hodin denně. Rabínské učenci vyjadřují tento princip mimo jiné tvrzením, že svatost Hospodinova oltáře poté, co byl jeruzalémský chrám zbořen, přešla na jídelní stůl židovské domácnosti. Společné stolování židovské rodiny je takto nadáno důstojností bohoslužby. Ano, židovská tradi-

ce v principu překračuje rozdělení skutečnosti na posvátné a všední záležitosti. Celé stvoření je Boží chrám, každý okamžik je příležitostí k setkání s Boží slávou. Svatost šabatu má prostoupit atmosféru všedních dnů. Chasidé navazují na tento prastarý motiv židovské tradice a dotahují jej do důsledků. Chasidismus vlastně není mystika, jak říká rakouský filozof Martin Buber. Je to způsob života. A je-li to mystika, pak je každopádně „mystikou všedního dne“. Chasidé totiž trvají na tom, že nejobyčejnější činnosti každodenního provozu, jako je štípání dříví, mytí nádobí, škrábání brambor, okopávání záhonů nebo krmení dobytka, jsou bohoslužebnými úkony s hlubokým duchovním významem. Nic není vně. Všechno je součástí nekončícího zázraku bytí. Pro chasidského mistra je jídlo a pití, studium a modlitba jedním – říká Martin Buber. Jeden z žáků Velkého magida z Meziriče pravil: „Nechodil jsem za Magidem, abych naslouchal jeho výkladu Tóry, ani abych sledoval jeho modlitby, jezdil jsem za ním, abych se díval, jak si zavazuje tkaničky.“ A Nachman z Braclavi říkal svým žákům: „Svatost hledejte v tom obyčejném.“

S očima dokořán

Klíčovou výpovědí chasidské zbožnosti jsou slova proroka Izajáše: „Celá země je plná Boží slávy.“ A základem chasidské duchovní praxe jsou slova žalmisty: „Hospodina stále před oči si stavím.“ Chasid, který hledí na svět kolem sebe duchovním zrakem, vidí v kaž-

dé částech hmoty jiskry Boží svatosti. Člověk ale může být vůči Boží slávě, která naplňuje celé stvoření, slepý. Jak řekl Baal Šem Tov: „I sebejasnější světlo může zastínit nepatrná lidská ruka, když si ji člověk drží před očima.“ A Nachman z Braclavi prohlásil: „I ta nejmenší mince dokáže zakrýt vysokou horu, když si ji člověk, hledící směrem k hoře, dá před oči.“ Chasidé rádi připomínají příběh praotce Jáкова, který v přelomovém okamžiku svého života zažil zázračné otevření očí. Tehdy zjistil, že místo, na kterém stojí, je naplněno Boží slávou. Řekl jen: „Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Je to dům Boží, brána nebeská.“ V podobném duchu chasidé vykládají také příběh proroka Elíši a jeho žáka, který se děsil nepřátelské armády obléhající město. Elíša se za něj modlil: „Pane, otevři mu oči, aby viděl.“ A jako by byl mládenec náhle uzdraven z duchovní slepoty, spatřil ohnivě vojsko andělů, mnohem větší, než byla nepřátelská armáda. Chasidská duchovní cesta je cestou vystupňované vnímavosti vůči všudypřítomné Boží slávě. Levi Jicchak z Berdičeva tuto základní intuici vyjadřuje následující písní: „Kde chodím, Ty, kde stojím, Ty, jen Ty, zase Ty, pořád Ty. Ty, Ty, Ty. Dobře se mi daří, Ty, všechno se mi zmaří, Ty, jen Ty, zase Ty, pořád Ty. Ty, Ty, Ty. Nebe, Ty, země, Ty, nahoře, Ty, dole, Ty, na každé cestě, v každickém městě, jen Ty, zase Ty, pořád Ty. Ty, Ty, Ty.“

Země je plná slávy

Setkání s věčným Ty není podle chasidů omezeno na posvátné prostory synagogy a na chvíle bohoslužebného konání. Je-li celé stvoření Božím chrámem, hluboké karpatské lesy jsou právě tak vhodným místem k setkání s Bohem jako synagoga. Chasidé v jistém smyslu objevili svaté opojení nádherou přírodou, ve které se zrcadlí moudrost a sláva Stvoři-

tele. Toto objevení úžasu nad Boží slávou, prostupující veškeré stvoření, souviselo s typickým zdrojem obživy východoevropských Židů, jímž byla směna zboží mezi venkovem a městy. Židovští obchodníci trávili dlouhé hodiny na polních a lesních cestách, spojujících jednotlivé vesnice a městečka. Čas trávený na cestě chápali jako příležitost k hledání Boží tváře – v duchu slavného verše z knihy Přísloví, který v této souvislosti citovali: „Doufej v Hospodina celým srdcem a na svou rozumnost nespolehej, na všech cestách svých snaž se jej poznávat.“ Těmi „všemi cestami“ chasidé rozuměli právě lesní a polní cesty, pěšiny a stezky karpatských hor. Chasidé ale nevnímali přírodu jen jako velkolepou podívanou. Učili se naslouchat jejím hlasům. V šumění stromů, bublání potoků, ve zpěvu ptáků a bzučení hmyzu rozpoznávali tisícíhlasý sbor zpívající k Boží chvále. Velký magid z Meziríče trávival mnoho času u rybníka. Jeho žáci dumali nad tím, proč to jejich mistr dělá. Šneur Zalman z Ljady jim prozradil, že Velký magid se chodil k rybníku učit Žabí píseň. Naslouchal zpěvům, jimiž žáby chválí Hospodina. Nachman z Braclavi považoval rozjímání v náruči přírody za nejúčinnější cestu do Boží přítomnosti. Svým žákům řekl: „Každé stéblo trávy velebí Boha. Je nejpodivuhodnější věcí slyšet jejich zpěv a sloužit Bohu uprostřed nich. Tak jako vy stojíte okolo mě, vidím všechna stébla trávy, jak vás obklopují a chtějí se s vámi modlit. A proto je vskutku dobré procházet se o samotě v polích a vylévat před Bohem duši v pravdě, neboť tehdy do tvé modlitby vstoupí všechna stébla trávy, každá rostlina i bylina, a dodá jí na síle a určitosti.“

Proti trudnomyslnosti

Chasidé objevují slávu Boží přítomnosti všude. Ano, všude, jenom ve smutku ne. Podle jedné výpovědi Talmu-

du Boží přítomnost nesestupuje tam, kde vládne smutek. A jak říkal spisovatel Elie Wiesel, chasidismus je protestem proti smutku a beznaději. Chasidské hnutí totiž vzniklo v době, kdy se židovské obce východní Evropy ocitly na pokraji beznaděje. Byly zdecimovány pronásledováním kozáckou armádou Bohdana Chmelnického, zklamáním z falešných mesiášů a velkou materiální bídou. A právě v této době se z karpatských lesů vynořil Baal Šem Tov a vyhlásil nekompromisní boj proti trudnomyslnosti. Plný svatého zanícení hlásal poselství radosti a vděčnosti za dar života. Svě žáky učil tančit a zpívat. Na zachmuřenou zbožnost asketů hleděl s nedůvěrou. Duchamorná askeze podle něj příliš často vede ke sklíčenosti. A jen málokdy přináší naději a útěchu. A těch bylo v té krušné době nejméně zapotřebí. „Je to radost, co zjevuje naši skutečnou podstatu,“ říkal Zusja z Hanipole. Už v biblické knize Nehemjášově se přece praví: „Radost Hospodinova bude vaší silou.“ A v Talmudu se dočteme, že vydáme počet z každého potěšení, které se nám v životě nabízelo, a my jsme ho odmítli. Chasidští učitelé hledí na úzkostnou askezi zbožných horlivců s podezřením. „Svatost někdy bývá jen nečistý sklon,“ mínil Michal ze Zločova. A Menachem Mendel z Kotsku vykládal biblický pokyn „budte svatými lidmi“ ve smyslu „budte svatými lidsky“. Chasidští rabíni prostě nechtěli klást hlavní důraz na askezi. Na co jej tedy kladli? Na mezilidské vztahy.

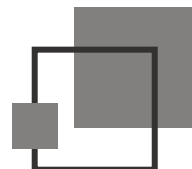
Mezi já a Ty

Vztahy mezi lidmi se v chasidském hnutí stávají ústřední náboženskou hodnotou. Už v Talmudu je řečeno, že svatá Boží přítomnost přichází a ujímá se vlády všude tam, kde se deset věřících společně modlí. Je to vlastně zaslíbení, že Boží sláva se rozhostí všude, kde se Boží lid shromažďuje v lásce a svornosti.

Chasidé navazují na tento prastarý motiv židovské tradice a dospívají až ke ztožnění lásky k Bohu a lásky k bližnímu. Svědčí o tom i příběh o Abrahamovi ze Stretyna: Jeden učený a skoupý muž ho kdysi žádal o zázračný lék, aby získal bohabojnost. „Na bohabojnost nic nemám,“ řekl rabi Abraham, „ale chcete-li, dám vám něco, abyste získal lásku k Bohu.“ – „To je ještě lepší,“ zvolal ten muž, „sem s tím“. – „Ten lék,“ odpověděl rabi, „je láska k lidem.“ Martin Buber vystihuje chasidské učení o sepětí vztahu k Bohu a vztahů k druhým lidem následujícími slovy: „Prodloužené linie vztahů se protínají ve věčném Ty. Každé jednotlivé Ty je průhledem k němu.“ Klíčovým principem chasidské duchovní praxe je tedy zásada: víc milovat. Název této zásady vychází ze slavného příběhu o rozhořčeném otci, který si přišel stěžovat Baal Šemovi, že jeho syn odpadl od víry, nechodí do synagogy a nemodlí se. „Co s ním mám dělat?“ ptal se rozzlobený otec. „Musíš ho víc milovat,“ odpověděl tehdy Baal Šem.

Místem setkání s Bohem je člověk

Vystupňovaná vnímavost vůči Boží přítomnosti je v chasidismu spojena právě s klíčovým významem vztahů mezi lidmi. Vždyť ve tváři bližního září světlo věčného Ty. Jak říkají chasidští mistři, praotec Abraham byl nadán duchovním zrakem, a právě proto dokázal ve třech neznámých pocestných rozeznat Boží anděly. Co z toho plyne? Že ke všem neznámým pocestným máme přistupovat jako k Božím andělům. Podobný význam má mezi chasidy oblíbená tradice o proroku Eliášovi, který občas tajně přichází mezi lidi. Baal Šem jednou slíbil žákům, že jim dá spatřit Eliáše. Ukázal prstem na kolemjdoucího žebráka, který procházel po návsi. „To byl on,“ řekl Baal Šem překvapeným žákům. Tajemství spočívá v pohledu. Jestliže prorok Eliáš přichází

v přestrojení za tuláka nebo žebráka, je třeba ke všem tulákům a žebrákům přistupovat tak, že se v nich člověk setkává s prorokem Eliášem. Podobný význam má i chasidská tradice o tom, že Hospodin má v každém pokolení třicet šest skrytých spravedlivých, díky kterým stojí svět. Vtip je v tom, že to o nich nikdo neví. Proto je třeba hledět na každého člověka,

jako by byl jedním z nich. „Může to být i tvůj soused,“ říká v této souvislosti Gershom Scholem, „a v tom spočívá nejhlubší smysl této nauky.“

Text byl uveřejněn v Katolickém týdeníku: Perspektivy 39/2022. Redakčně upraveno, Martin.

Kurz Mission Possible

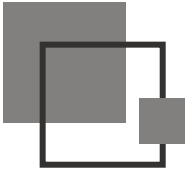
Naskytla se mi vzácná příležitost zúčastnit se společně s Martinem dvouvíkendového kurzu komunity Emmanuel s názvem *Mission Possible* (*Misie je možná*), který vedl v prvním bloku Otto Neubauer, ředitel evangelizační školy ve Vídni a člen komunity Emmanuel, a v druhé části Maja Schanovskyy, kolegyně Otty Neubauera a rovněž členka komunity Emmanuel. Přestože jsem s velkým vnitřním nadšením vyšla vstříc této akci, současně mne jistou dobu před samotným kurzem provázely různé (ne vždy pozitivní) asociace se slovem „misie“ a „evangelizace“. Ano, některé byly až úsměvné, jiné navazovaly na nepřilíš dobré osobní zkušenosti z minulosti. A tak jsem si na první setkání kurzu *Mission Possible* přinesla oblak smíšených myšlenek, které se však rázem rozplynuly jak pára nad hrncem při promluvě Otty Neubauera, protože mne svým autentickým životem s Bohem zcela usadil, uchvátil a přivedl na podstatu nádherných slov „misie“ a „evangelizace“.

Centrem těchto pojmů je samotné Srdce Otce, které touží navrátit všechny své děti Domů, do své náruče. A tak jsme pozváni k otevírání vlastního srdce druhým, kde smíme nabízet a sdílet onen dar Lásky, který nám byl dán, neboť jsme poznali Boha. Z této zkušenosti vztahu s Bohem se rodí velké hnutí našeho nitra, radost, kterou toužíme sdílet s druhými. Dialog srdce k srdci, přijetí a naslouchání jsou tedy pilíře, skrze které smíme pozvat druhé do vztahu Lásky, do Otcova Domu.

Druhou část kurzu *Mission Possible* provázela Maja Schanovskyy, z její promluvy ve mne okamžitě rezonovala otázka: Kam by šel Ježíš, kdyby přijel na pár dnů do místa, kde bydlíme? Přiznám se, že jsem si nikdy předtím tuto otázku nepoložila a stala se tak velmi podstatným předělem. Tuto myšlenku jsme následně zpracovávali v menších skupinkách. Dlouhou dobu jsme tápali, jak téma uchopit, postupně se však začala vinout nenápadná niť zajímavých nápadů a postřehů, které vyústily v plánování konkrétní akce. Snad mohu za všechny zúčastněné říct, že to bylo pro nás velmi poutavé, inspirativní a překvapující finále kurzu.

Závěrem bych ráda všem doporučila četbu stejnojmenné knihy *Mission Possible*, v níž Otto Neubauer čtivou a srozumitelnou formou předává čtenáři své příběhy, cenné informace, zkušenosti, které jsou výsledkem jeho několikaleté práce evangelizační a misijní činnosti v srdci Vídně. Cítím velký vděk za možnost vyslechnout si nádherné svědectví působení Boha v životě Otty a Maji a odnést si tak z tohoto setkání mnoho podnětů, inspirace a zápalu do své životní pouti.

Veronika

Vy jste Božím „TED“

svěží rubrika (nejen) pro mladé

Bůh nemusí mluvit slovy, a přitom to může být to nejhezčí, co můžeš slyšet

Rozhovory s mladými o studiu a dospívající víře

Rubrika „Ted“ v tomto roce čtenářům postupně nabídne rozhovory se čtyřmi mladými studenty různé zkušenosti dospívání a rozmanitého studijního zaměření. Snad rozhovory dokážou objasnit nejasné a přimět k novému pohledu na zřejmé.

Nejdříve se prosím čtenářům krátce představ. Odkud jsi, jaké jsou tvé kořeny a co studuješ?

Jsem David Kettmann, je mi dvacet. Původem jsem z jižního Slovenska, když mi bylo rok nebo dva, s rodiči jsme se přestěhovali do Brna, poté do Bílovic nad Svitavou. V Brně jsem absolvoval BiGy, teď studuju druhý ročník pražské medicíny, na Třetí lékařské fakultě.

Jaký je v současnosti tvůj vztah k víře, či konkrétně k církvi?

Momentálně se připravuju na biřmování ve farnosti u Nejsvětějšího Salvátora v Praze, pod vedením pátera Tomáše Halíka. Čeká mě to už za necelý měsíc (*rozhovor probíhal v dubnu, pozn. red.*).

Takže jsi katolík a vzorně se připravuješ...

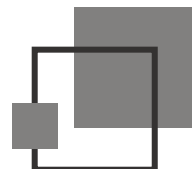
Ano, přesně tak.

Co si od biřmování slibuješ? Jak to osobně vnímáš?

Biřmování beru jako takovou konfirmaci. Potvrzení toho, že víra, ke které jsem byl vedený odmalička, je mi vlastní. Přejde mi, že teď ve dvaceti už mám přeci jen jisté životní zkušenosti a vnímám víru jinak, osobněji. Takže biřmování vnímám jako potvrzení příklonu ke křesťanství, zřejmě už na celý život.

To se pojí s další otázkou: dokážeš blíže přiblížit období, ve kterém jsi našel svou vlastní víru, kdy jsi přešel z víry dětské do víry mladého dospělého člověka?

V prepubertálním věku, okolo jedenácti let, jsem měl velké štěstí, že jsem narazil na dobrého duchovního provázejícího. S rodiči jsme navštěvovali farnost v Husovicích, kde mimochodem působí františkáni, a chodíval jsem k páterovi Filipovi Ženatému. Tehdy mi nevyhovoval čas příprav na první svatě přijímání (chodil jsem do lesnické školy, takže jsem měl dost jiný harmonogram než mí vrstevníci)... a tento páter se nabídl, že mě bude připravovat sólo. Dodnes si na čas strávený s ním pamatuju velmi živě. Jako dítě jsem byl dost zvědavý – pokládal jsem všetečné, mnohdy abstraktní otázky. Tehdy jsem k němu tedy opakovaně chodil, seděli jsme na farní zahradě, často mi něco vykládal a u toho jsme třeba jedli třešně. Přišlo mi fascinující (a udivuje mě to dodnes), že jen a pouze svou představivostí dokážeme přemýšlet o takových entitách, jako je Bůh. Už tenkrát jsem začal víru poprvé vnímat novým pohledem, subjektivně. Nejdřív jsem se na faru těšil hlavně díky hračkám v místním hracím koutku, ale pak jsem začal vnímat rozměr já–Bůh. Je pravdou, pamatuju si, že z některých mých otázek byl páter Filip dost zničený.

A dokázal ti zodpovídat tvé dotazy takovým stylem, abys z toho něco měl?

No ne vždy, některé otázky nedokáže zodpovědět nikdo. Občas dokonce zpětně vyhmátl nějaký z mých dotazů v kázání při mši svaté, s konstatováním, že ho nejmenovaný malý klučina načpal na té či oné otázce. (*smích*)

Čím se podle tebe vyznačuje (buď obecně nebo pro tebe konkrétně) víra mladých? Co je pro ni specifické a čím může být přínosná společnosti?

Hm... rozměr víry a společnosti teď dost intenzivně vnímám právě u Nejsvětějšího Salvátora, akademické farnosti, kde je mnoho mladých, často katechumenů, konvertitů nebo hledajících či nevěřících. Myslím, že víra těch, kdo hledají nebo se v dospělém věku připravují na křest, je jiná – jsou plni úžasu, objevují krásy kupříkladu svátků a liturgie. Čili něčeho, co my v katolictví vychovávání málokdy oceníme. Intenzivně jsem to tam vnímal letos při velikonoční vigílii. Tito lidé si často kladou otázky, nad kterými by katolík často ani nepřemýšlel.

Tím možná mohou otevírat oči „zaběhlým“ katolíkům...

Přesně tak.

Jaké formy duchovního trávení času využíváš nejčastěji? Máš raději osobní nebo společné prožívání víry?

Dost mám rád osobní formy modlitby a kontempace. Dost mě v tom obohatil právě Tomáš Halík a další místní páter, Samuel Privara, učili mě jak praktikovat různé způsoby kontemplativní modlitby. Ale zároveň, a to říká i Halík, důležité mi přijde nezapomínat na prvek společného: dlouhodobě by člověk neměl žít o samotě se svou vlastní vírou, ale měl by ji konfrontovat se společenstvím. A to mi přijde extrémně důležité – najít si společenství, kde je člověku příjemně a kde se cítí dobře.

A jaká je ti blízká forma ve společenství? Třeba diskuse nebo něco jiného?

I diskuse, určitě. Nicméně přijde mi, že víra občas není o diskusi (jak už jsme se bavili, jsou otázky, které jsou nezodpověditelné). Možná je kontempace – třeba i nad těmito složitými otázkami – ve společenství. Nejdůležitější mi společenství přijde zapojením jiných než racionálních kanálů, učí důvěře, blízkosti a solidaritě. Skrze něj můžeme vnímat Boží blízkost i v druhých lidech. Což se mi zdá důležitější než si zodpovědět konkrétní otázky.

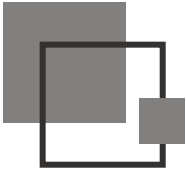
Už jsi to lehce nat'ukl (a dost možná je to jedna z těch opravdu těžkých otázek) – co pro tebe konkrétně v současné chvíli znamená víra?

Hm. Například si uvědomuji, že v současnosti nejsem v takovém stádiu, že bych chtěl řešit otázky víry. Mnozí z tohoto společenství, kde se připravujeme na biřmování, řeší velmi houževnatě otázku Trojice, Neposkvrněného početí... možná je to dáno i tím, že celý den zatěžuju mozek ve škole a večer už na to nemám sílu...

...Nebo sis to vybral v těch jedenácti, při jedení třešní...

Taky možné, že už jsem si to vybral. (*smích*) Co chci především říct: konečně jednou v životě je pro mě víra jakási hůl, o kterou se můžu opřít. Neberu ji jako něco, co musím teď objevovat. Věřím v Boha, principy katolické církve a věřím, že je to dobré a dává mi to ukotvení ve světě.

Přišel čas na otázky k tvému studiu: jakým způsobem mluvíš se svými spolužáky na vysoké škole o víře, když na to přijde řeč?

Zajímavé, že na to přichází řeč docela často, což jsem nečekal. Zhruba 18 z 22 mých spolužáků jsou ateisti nebo nevěřící. Ale dost se o víru zajímají a konkrétně mě se na ni často ptají. Nevím proč, asi jim připadám jako racionální typ. Protože často se diví, jak dokážu skloubit racionalitu a víru.

Jaký typ jejich otázek se ti zodpovídá snadno a jaký naopak obtížně?

Nedochází zpravidla k tomu, že by se ptali na otázky, které nejsem schopen vůbec zodpovědět. Často se třeba ptají na protichůdnost evoluce a církevní nauky. Úsměvné je, že já sám jsem se tím nikdy nezabýval, anebo jsem tuto otázku v sobě už dávno vyřešil. Anebo mi bylo odmala vsugerováno, jak odpovídají Halík nebo Marek Orko Vácha – jsou to dvě dimenze, jak se na věci dívat. A tento dualistický přístup mně osobně není vůbec cizí. Dívám se na to takto: víra by měla být určitým zdrojem do života, cosi obohacujícího. A jestli může dát, mohu vzít. Křesťanství je pro mě zdroj posily do života, nepotřebuju si nutně každou otázku zodpovědět. To by bylo fanatické.

Jak vnímáš spojení víry a tvého studijního zaměření?

Nejednou jsem nad tím přemýšlel. Medicína je pomáhající profese. Víra je pro mě takovým lešením mého oboru a všeho, co v něm dělám a budu dělat. Pomáhá mi to udržovat si větší nadhled, především ve spojitosti s náročností studia.

Dá se přiblížit, v čem především ovlivnilo tvé studium tvou osobní víru?

Především jsem narazil na inspirativní lidi. S jedním medikem jsme si třeba udělali pouťák (takový puťák a pouť v jednom) ke Svatému Janovi pod Skalou a poté do Svaté Hory v Příbrami. Pamatuji si na jeden silný zážitek z okamžiku, kdy jsme dorazili do místního kostela a přivítalo nás zvláštní ticho. Takové ticho, říkal jsem si, že toto by mohl být Boží hlas. Těžce se to popisuje (zřejmě součást nedeklarativní paměti). V takových chvílích si uvědomíš, že Bůh nemusí mluvit slovy, a přitom to může být to nejhezčí, co člověk může slyšet.

K závěru je možná dobré říct, že ty jsi takový všestranně orientovaný a vzdělaný člověk. A když teď zmiňuješ pouť a kostel, napadá tě ještě něco (například konkrétní druh umění nebo filozofie), co tě naplňuje ve vztahu k Bohu?

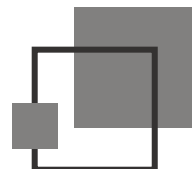
Přijde mi, že všechno to jsou oblasti vzbuzující v člověku vděčnost. A pro křesťana je to vděčnost směřující ke konkrétnímu Bohu. Krásná příroda, obrazy, knížka... to vše posiluje vděčnost.

Chceš závěrem nějak okomentovat své tipy, nabídnuté našim čtenářům v zápatí rozhovoru?

Možná pár slov k filmu o Albertu Schweitzerovi. Tento pán byl německý teolog a varhanický virtuóz, který ve 35 letech nabyt přesvědčení, že Bůh ho povolává k péči o nemocné. V pokročilém věku tedy vystudoval medicínu. Pak odjel s manželkou do Afriky a založil zde pro místní obyvatele nemocnici. Mimochodem získal Nobelovku míru. Jeho práci lze shrnout právě velkou vděčností za život – což je ještě umocněno hroznými událostmi 20. století.

Díky za rozhovor.

Martin

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí od Davida

Vzkříšení (L. N. Tolstoj) – kniha; originální velikonoční příběh.

Albert Schweitzer (2009, film) (viz výše).

Z minulého rozhovoru vzpomeňme tipy od Aničky: zve nás k sledování filmu **Chatrč**, četbě **Wakan Tanka** a k účasti na **světovém setkání mládeže** v Lisabonu.

Kniha: Karikatury Boha – Kateřina Lachmanová

Motto:

„To, co si mnozí představují pod pojmem Bůh, naštěstí neexistuje.“

Karel Rahner

Autorka navazuje na úvodní motto a ve své knize se snaží popsat nejčastější falešné představy o Bohu, které mohou lidé mít. Možná je základním úkolem nás křesťanů, tyto karikatury Boha v sobě objevit a dále je nešířit. Chtě nechtě se náš pohled na Boha vrývá do způsobu našeho života a našeho jednání. A v neposlední řadě do našeho vztahu s Bohem a našeho duchovního života. Mnohdy není divu, že naši bližní odmítají v takového Boha věřit. Například nemilosrdného policajta, který všechno kontroluje, nebo toho, kdo vždy požaduje výkon a až teprve potom si zasloužíme jeho lásku. V kontrastu s tím může být Bůh nahlížen jen jako něco kosmického nad námi, něco co mi přinese vždy harmonii, jakési wellness centrum. Či je něco jako můj kámoš, s kterým kamarádím, když se mi to hodí.

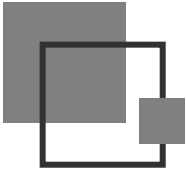
Jako ochutnávku z knihy bych zde ráda uvedla část dalo by se říci vyznání víry naruby:

Nevěřím v Boha...

- který by nijak nereagoval na mé otázky a hledání
- který by se nechtěl nechat poznat tomu, kdo ho s upřímností hledá
- který by sám nehledal všechny, kdo ho ještě nezačali hledat
- který by si liboval v mém utrpení, nebo byl netečný, když trpím
- který by mi bránil růst, rozvíjet se a podnikat nové věci

Konečně každý sám může pokračovat dále

Jana

Markétské hody v Moravských Knínicích

Srdečně zveme všechny příznivce folkloru na tradiční Markétské krojované hody, které se uskuteční ve dnech 14. - 16. července 2023.

Pátek 14.7.2023

15:00 stavění máje u sokolovny

Sobota 15.7.2023

12:00 žádání rodičů stárek na dědině s koňmi

14:00 předání hodového práva starostou obce na obecním úřadě

20:00 hodová zábava v sokolovně, hraje DH Šardičanka a CM Friška

Neděle 16.7.2023

11:00 slavnostní hodová mše v kostele sv. Markéty

14:30 průvod dědinou od sokolovny k domu č.p. 2

15:30 program pod kostelem

20:00 hodová zábava v sokolovně, hraje DH Šardičanka

Vstup na obě zábavy je možný pouze ve společenském oblečení. V případě hezkého počasí se bude sobotní zábava konat venku.

Těší se na vás Kyničan, z.s a chasa z Moravských Knínic!

Pozvánka na 11. Babské hody v Kuřimi

Kuřimský dámský klub již po jedenácté organizuje Babské hody v Kuřimi. Těšíme se na Vás dne 22. 7. 2023 na Komendě od 15 hodin. Jako vždy se bude na co koukat. Program, tombola, vystoupení stárek se Slezskou besedou a jinými tanečky, občerstvení, vše je zajištěno. Jste všichni srdečně zváni.

za KUDAK Helena Šinkorová

Pozvánka do Jinačovic

Stárci Jinačovice, obec Jinačovice a Sokol Jinačovice Vás srdečně zvou na Mladé hody a Den obce na sokolské hřiště v Jinačovicích.

PÁTEK 21.7.2023

18:00 Stavění a hlídání máje

SOBOTA 22.7.2023

12:00 Předání hodového práva starostou s předtančením České besedy u obecního úřadu

13:00 Hodové zvaní po obci Jinačovice

19:00 Hodová zábava s DH Dambořanka a předtančení Moravské besedy

NEDELE 23.7.2023

11:00 Slavnostní hodová mše svatá u kapličky

14:00 Den obce s CM Primáš z Boleradic
Předtančení Moravské besedy

Vystoupení souboru Trnůvka

Dětské atrakce a Jarmark s místními výrobky

19:00 Večerní zábava s kapelou Křídla

Vstup ve společenském oblečení.

PETRKLÍČ - 18. ročník, číslo 2/2023, datum vydání 25.6.2023.

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi, Křížkovského 55, 664 34 Kuřim.

E-mail: petrklc.kurim@gmail.com

Webové stránky: <http://www.farakurim.cz/petrklc/archiv>

Fotogalerie farnosti: <http://www.farakurim.cz/fotogalerie>

Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka,

Mirek Strašák, Martin Strašák.

Obálka: Bára Polášková.

Uzávěrka příštího čísla je 30.9.2023.

Redakce si vyhrazuje právo příspěvky dle potřeby krátit a upravovat.

Tisk: Tiskárna Macek, Jablonec nad Nisou.

NEPRODEJNÉ.